

vi dem helt af Syne, saa sørges der ikke længer fra det offentlige Side for, at de kunne faa en nem Adgang til at fortsætte eller udvide den Undervisning, de have faaet i Folkeskolen, og det gaar da ogsaa saaledes, at det aldeles overvejende store Tal af de Elever, der udskrives af Folkeskolen, faar ingen Lejlighed til mere at udvide deres Undervisning eller befæste de Kundskaber, de fik i Folkeskolen. Vi se derfor ogsaa, at mange af disse Mennesker, naar de blive lidt ældre, 20—30—40 Aar, have svært ved at skrive deres Navn, ja for hvem det næsten er en umulig Ting at sætte deres Tanker paa Papiret og skrive et Brev, hvis Mening er til at forstaa. For de velstillede i vort Samfund er det naturligvis langt lettere. De velstillede i vort Samfund kunne sende deres Børn paa Fortsættelsesskoler, de kunne lade dem besøge en Højskole, en Realskole eller ad anden Vej udvide deres Kundskaber. Men for det aldeles overvejende Flertal af Landets Børn staar denne Vej ikke aaben, de ere ikke saa heldigt stillede økonomisk, at de ere i Stand dertil, og Følgen bliver derfor ogsaa den, at ganske kort Tid efter, at de have forladt Folkeskolen, have de glemt de faa og tarvelige Kundskaber, de have tilegnet sig der. Vi have foreslaaet, at hvor der er Kommuner her i vort Land, som for den konfirmerede Ungdom ville oprette Fortsættelsesskoler — enten det er Dagskoler eller Aftenskoler — som ikke have til Formaal at forberede til nogen Eksamen, skulle de have Halvdelen af den med saadanne Skolers Drift forbundne Udgifter tilbagebetalt af Statskassen. Jeg kan her henvise til, at der heldigvis er adskillige af vore Købstæder, som ere gaaede i Spidsen. Saaledes er der her i København oprettet Fortsættelsesskoler for den konfirmerede Ungdom af begge Køn, hvortil Københavns Kommune i sidste Aar har ofret omtrent 30,000 Kr., og som besøges af et meget stort og hvert Aar voksende Antal af unge Mennesker. Undervisningen, der gives fra Kl. 7½ til 9½ om Aftenen, er aldeles sikkert en Undervisning, der er til Gavn for den opvoksende Ungdom her i vor By. Jeg mener, at der netop paa denne Skolelov er Lejlighed til at gøre et saadant Tilbud til fremskridtsvenlige Kommuner. Naar de kunde faa Halvdelen af Udgifterne tilbagebetalt, var der sikkert her i Landet en Del Kommuner, der vilde indrette en saadan Undervisning, og at den vilde være gavnlig, tvivler vel ingen om.

Jeg skal saa gaa over til at omtale det meget omstridte Spørgsmaal om Læ-

rernes Anciennetetsforhold. Efter den nu-gældende Skolelov af 1899 er det saaledes, at den Tid, en Lærer virker som konstitueret Lærer eller som Timelærer ved Folkeskolen, forudsat han har undervist det normerede Antal Timer, nemlig 36 Timer om Ugen, bliver regnet ham til gode ved den faste Ansættelse. Saaledes har det i det mindste været, men nu er den paagældende Bestemmelse i Skoleloven bleven fortolket af den nuværende Kultusminister paa en saadan Maade, at denne Undervisningstid ikke maa komme Læreren til gode, med mindre den fører til fast Ansættelse ved samme Kommunes Skolevæsen. Det er disse fire Ord: „ved samme Kommunes Skolevæsen“, som det Mindretal, hvortil jeg hører, foreslaar skulde gaa ud af Loven. Hvis disse fire Ord gaa ud af Loven, vil det blive saaledes, som det har været. Lærerne have for øvrigt faaet Medhold ved Overretten. Der er nemlig en Lærer i Næstved, der har anlagt Sag mod Kultusministeriet. Han havde først været ansat som Timelærer, jeg tror 5 Aar, i Svendborg, blev saa forflyttet til Næstved, og da han kom til Næstved, fik han af Skoledirektionen udbetalt det Lønningstillæg, han havde erhvervet sig ved sine 5 Aars Tjeneste ved Svendborg Skolevæsen. Men da Ministeriet blev opmærksom paa denne Sag, nægtede det at udbetale ham flere Lønningstillæg, idet de 5 Aar ikke maatte blive regnet ham til gode. Han har da ment at være i sin gode Ret til at anlægge Sag mod Kultusministeriet, og Overretten har givet ham Medhold. Men nu skal alt dette forpurre. Nu vil den højtærede Minister vise, at han i Virkeligheden er stærkere end Overretten, Højesteret og det hele, idet han her i Loven indsætter en Bestemmelse, som paa en Gang slaar en Bom for alt det, som disse Lærere havde ment at have Ret til. Det forekommer mig, det ikke er rigtig gjort af den højtærede Kultusminister at gaa frem, paa den Maade. Jeg synes, at den højtærede Minister i hvert Fald kunde have ventet, til han saa Højesterets Dom. Sagen er indanket for Højesteret, og det kan vel ikke vare saa længe, før Dommen falder. Det kunde da have været rigtigt at vente og se, hvad Resultat Højesteret vilde komme til. Men paa den Maade, den højtærede Minister er gaaet frem, kan han, hvis det lykkes at gennemføre Loven i dette og det andet Ting, forinden Højesteretsdommen falder, foregribe Højesteretsdommen, og saa vil det være